

C. L. TAYLOR

NEHODA

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

NEHODA

PSYCHOTHILLER

2016

Copyright © 2014 by C. L. Taylor
Translation © 2016 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ACCIDENT,
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers, Londýn 2014,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2016

ISBN 978-80-7498-182-1

Pro Chrise Halla

1. kapitola

22. dubna 2012

Kóma. To slovo zní tak neškodně, skoro až konejšivě, a vyvolává představu hlubokého spánku beze snů. Jenže Charlotta nevypadá, jako by spala. Její zavřená víčka nepůsobí poklidně ztěžklým dojmem. Netiskne si sevřenou pěst k hlavě. Z pootevřených rtů jí neuniká hřejivý pravidelný dech. Jak tak leží na zádech na nemocniční posteli, hrud' puntíkovanou různobarevnými elektrodami a v krku průhlednou tracheostomickou kanylu, poklid je to poslední, co by člověku vytanulo na mysl.

Monitor srdeční činnosti v rohu pokoje vytrvale pípá a měří plynoucí čas jako nějaký lékařský metronom. Zavřu oči. Když se pořádně soustředím, daří se mi v duchu přeměnit to nepřírozené pípání v uklidňující tikot stolních hodin v obýváku. Čas se vrátí o patnáct let zpátky a najednou je mi zase osmadvacet, chovám mrňavou Charlottu v náručí, tisknu si její podřimující hlavičku do ohybu ramene a krku a poslouchám, jak její drobounké srdíčko tluče rychleji než moje vlastní, dokonce i ve spánku. Tenkrát bývalo o tolik snazší zajistit jí bezpečí.

„Sue?“ Na rameni mi ztěžka přistane ruka a vtáhne mě zpátky do bezútěšného nemocničního pokoje. Náruč mám už zase prázdnou, jen si k hrudi tisknu kabelku. „Nedala by sis čaj?“

Zavrtím hlavou, ale pak si to rozmyslím. „Vlastně jo.“ Otevřu oči. „A víš, co bych si ještě dala?“

Můj muž Brian zavrtí hlavou.

„Takové to čajové pečivo od Markse a Spencera.“

Zatváří se zaskočeně. „To tady v kantýně mít nebudou.“

„No jo.“ S předstíraným zklamáním se odvrátím a proklínám sama sebe. Nemám manipulativnost v povaze. Aspoň myslím, že ne. Poslední dobou už si nejsem jistá ničím.

„Nevadí.“ Zase ta ruka. Tentokrát přidá do svého repertoáru konejšivý stisk. „Zajedu do města.“ Usměje se na Charlottu. „Nebude ti vadit, když tě tu chvíli nechám jenom s mámou?“

Jestli ho naše dcera slyšela, nedává to na sobě znát. Odpovím za ni úsměvem, do kterého se musím nutit.

„Bude to v pohodě,“ řeknu.

Brian se podívá ze mě na Charlottu a zase zpátky. Jeho tvář mluví jasně – má v ní vepsáno zoufalství stejně jako já, kdykoli od Charlotty v posledních šesti týdnech odcházím. Strach, že dcera vzápětí po našem odchodu zemře.

„Bude to v pohodě,“ zopakuju, tentokrát jemněji. „Zůstanu u ní.“

Brian se konečně uvolní, byť jen nepatrně, a přikývne. „Hned jsem zpátky.“

Dívám se za ním, jak míří ke dveřím a potichoučku je za sebou zavírá, a pak si přestanu tisknout kabelku k hrudi a položím si ji na klín. Dál upírám pohled na dveře, snad

celou věčnost. Brian jakživ neodejde z domu, aniž by se vzápětí vracel pro zapomenuté klíče, telefon nebo sluneční brýle, případně aby se mě ještě na něco „rychle zeptal“. Teprve když jsem si jistá, že vážně odešel, otočím se zpátky k Charlottě. Napůl čekám, že pohne prsty nebo se jí zachvějí víčka, prostě že mi dá znamení, že ví, k čemu se chystám. Ale nic se nezměnilo, pořád „spí“. Doktoři netuší, kdy a jestli vůbec se probere. Provedli jí celou řadu vyšetření – cétéčko, magnetickou rezonanci a podobně – a chystají se na další. Mozek jí podle všeho funguje normálně. Z lékařského hlediska není důvod, proč by se probrat neměla.

„Zlatíčko...“ Vytáhnu z kabelky Charlottin deník, neohrabaně ho otevřu a nalistuju stránku, kterou už znám z paměti. „Prosím tě, nezlob se na mě, ale...“ zajedu k ní pohledem, abych sledovala její výraz, „... včera jsem ti uklízela pokoj a našla jsem přitom tvůj deník.“

Nic. Nevydá zvuk, nezmění výraz, ve tváři se jí nepohne jediný sval. Monitor srdeční činnosti dál neúnavně vyluzuje to svoje píp, píp, píp. Pochopitelně jí lžu, že jsem deník našla až teď při úklidu. Objevila jsem ho už před lety, když jsem jí povlékala postel. Schovávala si ho pod matrací, stejně jako jsem to kdysi dávno dělávala já. Ale tehdy jsem si ho nepřčetla, neměla jsem k tomu důvod. Včera ovšem ano.

„V posledním zápisku...“ olíznu si rty, protože v ústech mám najednou sucho jako na poušti, „... se zmiňuješ o nějakém tajemství.“

Charlotta mlčí.

„Napsala jsi, že tě to tajemství snad zabije.“

Píp, píp, píp.

„Právě proto jsi...“

Píp, píp, píp.

„... vstoupila před ten autobus?“

Pořád nic.

Brian o Charlottině úrazu zásadně mluví jako o nehodě a vymyslel si několik teorií, kterými si tu událost vysvětluje: uviděla na protější straně ulice kamarádku a bez rozhlédnutí se k ní rozběhla, pokoušela se pomoci zraněnému zvířátku, zakopla a upadla při psaní textovky na mobilu anebo se prostě potulovala ve vlastním světě a vůbec se nekoukala, kam jde.

Všechny ty teorie znějí věrohodně. Jenže řidič autobusu na policii vypověděl, že se mu podívala do očí a úmyslně mu vkročila přímo pod kola. Brian je přesvědčený, že řidič lže, aby si kryl záda – kdyby ho usvědčili z nedbalosti, přišel by o práci. Já si to ale nemyslím.

Když byl včera Brian v práci a já jsem držela u Charlotty hlídku sama, zeptala jsem se doktorky, jestli jí provedli těhotenský test. Podezíravě si mě změřila a chtěla vědět, jestli mám nějaký důvod domnívat se, že je Charlotta v jiném stavu. Řekla jsem jí, že nevím, ale že by se tím možná leda-cos vysvětlilo. A pak jsem napjatě vyčkávala, zatímco si prohlížela poznámky. Ne, prohlásila nakonec, Charlotta těhotná není.

„Charlotto...“ Přisunu se s židlí až těsně k posteli a vezmu dceru za ruku. „Ať řekneš nebo uděláš cokoli, budu tě mít ráda stejně jako dřív. Můžeš mi povědět všechno. Úplně všechno.“

Charlotta mlčí.

„Je mi jedno, jestli se to tajemství týká tebe, tvých kamarádů, mě nebo táty.“ Odmlčím se. „Týká se táty? Jestli jo, stiskni mi ruku.“

Se zatajeným dechem se modlím, aby mi ji nestiskla.

Pátek 2. září 1990

Je 5.41 ráno a já sedím v obýváku, v jedné ruce skleničku červeného vína, ve druhé cigaretu, a přemítám, jestli se mi posledních osm hodin jenom nezdálo.

Ve středu večer jsem konečně zavolala Jamesovi – rozhoupala jsem se až po hodině, během které jsem se posilňovala vínem a odhodlávala se po sluchátku sáhnout. Telefon vyzváněl a vyzváněl, až jsem si začínala myslet, že není doma. Jenže pak vyzváněcí tón zničehonic přestal.

„Prosím?“

Byla jsem tak nervózní, že jsem se sotva zmohla na pozdrav, ale vzápětí se ozvalo: „To jsi ty, Suzy? Páni. Tys mi fakt zavolala.“

Jeho hlas zněl jinak – připadal mi slabší a zadýchanější, jako by jím taky cloumala nervozita. Zavtipkovala jsem, že je určitě bez sebe úlevou, že se ozývá.

„To si piš,“ opáčil. „Po tom, jak jsem se zachoval, jsem to nečekal ani náhodou. Promiň, normálně takovej pitomec nejsem, ale měl jsem hroznou radost, že jsem tě v zákulisí zastihl

C. L. TAYLOR

samotnou, a tak jsem... No nic, omlouvám se. Byla to ode mě pěkná blbost. Měl jsem tě prostě pozvat na rande jako normální chlap..."

Rozpačitě se odmlčel.

„Abys věděl,“ opáčila jsem a pocítila jsem k němu ohromnou náklonnost, „náhodou mě to pobavilo. Ještě nikdy po mně nikdo nehodil vizitku a nezahulákal: ‚Brnkni mi!‘ Skoro mi to polichotilo.“

„Polichotilo? Polichoceně bych se měl cítit já. Zavolalas mi! Pane jo..." Najednou se zarazil. „Chceš mi navrhnout, že si zajdem na drink, že jo? Nevoláš, abys mi řekla, že jsem úplněj debil?"

„Uvažovala jsem o tom,“ zasmála jsem se. „Ale ne, mám dneska nějak řízeň, takže jestli chceš pozvat na drink ty mě, nemám námitky.“

„No jasně, jasně. Kdykoli se ti to hodí a kamkoli chceš jít. Všechno pití platím já, včetně nejdražšího.“ Taky se zasmál. „Chci ti dokázat, že nejsem... no, dosaď si tam, co chceš. Kdy máš čas?"

Měla jsem sto chutí říct TEĎ HNED, ale ovládla jsem dychtivost, jak mi nařídila Helča, a navrhla jsem mu večer. Okamžitě souhlasil a domluvili jsme se, že se sejdem v hospodě U Dublinského hradu.

Před odchodem jsem vyzkoušela desítky různých variant oblečení a rovnou zahazovala všechno, v čem jsem vypadala nebo se cítila tlustě a nevkusně. Ale zbytečně jsem si dělala starosti. Jakmile jsem se ocitla Jamesovi na dosah, přitáhl si mě k sobě a zašeptal mi do ucha: „Vypadáš úžasně!“ Než jsem stačila zareagovat, pustil mě, popadl mě za ruku a prohlásil: „Předvedu ti něco báječného.“ Vyvedl mě z hospody,

chvíli jsme se proplétali mezi flamendry, kterých byl Camden v pátek večer plný, a nakonec mě zatáhl do kebabárny v boční uličce. Tázavě jsem se po něm podívala, ale prohlásil: „Věř mi,“ a vlácel mě přes obchod k zadním dveřím. Čekala jsem, že vedou do kuchyně nebo na záchody. Místo toho nás zavalila kakofonie zvuků a moje oči se musely přizpůsobit zakouřenému přítmí. James ukázal na čtyřčlennou jazzovou kapelu v rohu a křikl: „To jsou Grey Notes – nejstřeženější londýnský tajemství!“ Zavedl mě k rohovému stolu a nabídl mi otlučenou dřevěnou židli.

„Whisky,“ prohlásil. „Bez ní jazz zásadně neposlouchám. Dáš si taky?“

Přikývla jsem, i když whisky nijak zvlášť nehoduju, a když zamířil k baru, zapálila jsem si cigaretu. Pohyboval se tak sebejistě, že to působilo skoro hypnotickým dojmem. Všimla jsem si toho, už když jsem ho poprvé zahlédla na jevišti.

James je úplný opak mého bývalého přítele Nathana. Zatímco Nathan měl chlapecký obličej, byl útlý a jen o kousek vyšší než já, James měří přes metr devadesát a působí mohutně, takže si vedle něj připadám drobná a křehká. Má důlek na bradě jako Kirk Douglas, ale nos má příliš velký, než aby se dal považovat za klasického hezouna, a špinavě blond vlasy mu v jednom kuse padají do očí. Rtuťovitýma očima mi připomíná Ralphi Fiennese – v jednu chvíli jsou chladné a odtaziť a vzápětí zajiskří vzrušením a naskočí kolem nich vějířky vrásek.

Když se vrátil od baru, bylo mi jasné, že je něco špatně. Nic neříkal, ale když postavil panáky whisky na stůl a zajel očima k cigaretě v mojí ruce, rázem se mi rozbřeslo.

„Ty nekouříš, vid?“

C. L. TAYLOR

Zavrtěl hlavou. „Táta umřel na rakovinu plic.“

Pokoušel se mě zarazit, tvrdil, že je mu fuk, jestli kouřím nebo ne, ale jakmile jsem cigaretu odložila, zachmuřený obličej se mu rozjasnil a atmosféra se odlehčila. Kapela vyhrávala tak hlasitě, že jsme se přes vrískot trubky a scatování zpěváka skoro neslyšeli, a tak si ke mně James přitáhl židli blíž, abychom si mohli šeptat do ucha. Kdykoli se ke mně naklonil, zavadil o mě nohou a na uchu a na krku mě šimral jeho dech. Byla to hoto-vá muka, cítit teplo jeho těla a kořeněnou vůni vody po holení a nedotýkat se ho. Když jsem měla pocit, že už to nevydržím ani vteřinu, překryl mi ruku dlaní.

„Pojďme někam jinam. Znáám jedno kouzelné místo.“

Ani jsem nestihla říct „tak jo“ a už se vymrštil z židle a rozběhl se k baru. Za chvíli byl zpátky s láhví šampaňského v jedné ruce a dvěma skleničkami a ošoupanou dekou ve druhé. Tázavě jsem povytáhla obočí, ale jen se rozesmál a prohlásil: „Však uvidíš.“

Připadalo mi, že jdeme celou věčnost, proplétali jsme se mezi lidmi v Camdenu, minuli jsme čtvrt' Chalk Farm. Ptala jsem se ho, kam že to jdeme, ale James se vždycky jenom zasmál a rázoval dál. Konečně jsme se zastavili u vstupu do parku a položil mi ruku na rameno. Čekala jsem, že mi dá pusu. Ale řekl mi, ať zavřu oči, protože pro mě má překvápko.

Nešlo mi do hlavy, co může být ve setmělém parku tak úžasného, ale poslechla jsem. Vzápětí mi ramena zahalilo něco měkkého a teplého a obestřela mě kořeněná vůně. James si všiml, že se klepu zimou, a půjčil mi svoje sako. Nechala jsem se od něj poslepu vést parkem nahoru do kopce. Trochu mi nahánělo strach, že vkládám důvěru do někoho, koho ani pořádně neznám, ale zároveň mě to rozradostňovalo a zvláště

vzrušovalo. Když jsme se konečně zastavili, řekl mi, ať zůstanu stát na místě a čekám. Chvilíčku nato mi pomohl do sedu a pod sebou jsem nahmátla měkkou ošoupanou deku.

„Připravená?“ Podřekl za mě a na tváři jsem ucítila jeho prsty; zlehka mě jimi pohladil po lících kostech a pak mi zakryl oči. Po zádech mi přešel mráz a navzdory saku jsem se zachvěla.

„Připravená,“ přitakala jsem.

James mi sundal ruce z tváře a já otevřela oči. „Není to nádherna?“

Zmohla jsem se jen na přikývnutí. Pod námi se rozprostíral park, šachovnice tmavých políček trávníku a jasných ostrůvků žlutozelené záře lamp. Vypadalo to jako kouzelná deka sešitá ze čtverečků světla a tmy. Za parkem se rozkládalo město, okna a osvětlené budovy zářily do noci. Nad hlavou se nám klenulo temně modré nebe, po kterém pluly špinavě oranžové mraky. Byla to nejúchvatnější vyhlídka, jakou jsem kdy zažila.

„Jak ses zatvářila, když jsi otevřela oči...“ James na mě upřeně hleděl. „Nic krásnějšího jsem v životě neviděl.“

„Nech si to!“ Chtěla jsem se zasmát, ale smích se mi zadrhl v hrdle.

„Vypadalas tak mladě, Suzy, tak okouzleně... jako děcko o Vánocích.“ Zavrtěl hlavou. „Jak to, že je holka jako ty svobodná? Jak je to možný?“

Chtěla jsem něco říct, ale ještě neskončil.

„Jsi nejúžasnější ženská, jakou jsem kdy potkal.“ Vzal mě za ruku. „Je s tebou zábava, jsi milá, inteligentní a krásná. Co tu se mnou sakra děláš?“

Chtěla jsem zažertovat, zeptat se ho, jestli je tak opilý, že už si nepamatuje, že mě sem sám odvedl, ale nedokázala jsem to.

C. L. TAYLOR

„Přála jsem si sem jít,“ řekla jsem. „A nechtěla bych být nikde jinde.“

James se rozsvítil, jako bych mu složila nejbáječnější kompliment, a vzal moji tvář do dlaní. Dlouze se na mě zadíval a pak mě políbil.

Netuším, jak dlouho jsme se líbali. Leželi jsme na dece na vrcholku Primrose Hill, těla navzájem propletená, ruce všude, tiskli jsme se k sobě, ohmatávali se, objímali. Nesvlékli jsme se a neměli jsme spolu sex, ale přesto to byl nejerotičtější zážitek mého života. Kdykoli jsem Jamese pustila, hned jsem si ho k sobě zase musela přitáhnout.

Dělala se čím dál větší tma a zima, a tak jsem navrhla, ať se přesuneme k němu do bytu.

James zavrtěl hlavou. „Radši tě posadím do taxíku domů.“

„Ale –“

Přitáhl mi svoje sako těsněji k ramenům. „Na to bude čas, Suzy. Spousta času.“

2. kapitola

Počkám, až Brian odejde do práce, a jdu mu prohledat věci. V šatně je chladno, na oknech se sráží pára, dlaždičková podlaha mě studí do bosých nohou, ale nevezmu si z radiátoru v předsíni ponožky. Bez otálení vrazím ruce do kapes Brianovy oblíbené bundy. Ve snaze objevit nějaký důkaz spěšně šátrám v jedné kapse za druhou, až se věšák kymácí, vytahuju drobné předměty a házím je na zem.

S bundou jsem skončila a zrovna jsem strčila obě ruce do kapes mikiny s kapucí, když vtom se z kuchyně ozve hlasitě BUM.

Ztuhnu.

V hlavě mám úplně prázdko, jako by se mi vypnul mozek, a jen stojím na místě, nehybná jako věšák vedle mě, mělce dýchám, napínám uši, vyčkávám. Víím, že bych se měla hnout. Že bych měla vytáhnout ruce z kapes Brianovy mikiny. Že bych měla odkopnout věci z kapes bundy do rohu a ukrýt tak důkaz, že jsem hrozná manželka, která svému muži nevěří. Ale nedokážu to.

Srdce mi tluče tak zběsile, až mám pocit, že se bušení rozléhá celou místností, a zničehonic se přenesu o dvacet let zpátky. Je mi třiaadvacet, žiju v severním Londýně a krčím se v šatní skříni s klíčem ukradeným z cizí kapsy. Když zadržím dech, tak mě neuslyší. Když zadržím dech, nezjistí, že se chystám...

Zaslechnu slabounký škrábavý zvuk a pocit déjà vu se vytratí. „Briane? Briane, jsi to ty?“

Zamračím se, ze všech sil napínám sluch, ale pořád neslyším nic než rytmický tlukot vlastního srdce. Dům už se zase pohroužil do ticha.

„Briane?“

Proberu se, jako by se mi v mozku zase stisklo tlačítko „zapnout“, a vytáhnu ruce z kapes mikiny.

Kradu se chodbou ke kuchyni, do chodidel mě hřeje a lechtá měkký koberec. Každých pár vteřin se zastavuju a špicuju uši. Ucítím dezinfekci a dojde mi, že si bezděčně tisknu k ústům dlaň načichlou čistícím prostředkem, kterým jsem drhla koupelnu. Zase se zastavím a pokouším se zklidnit dech. Dýchám mělce a přerývaně, zajíkám se, o slovo se hlásí nával paniky, ale už se nebojím, že se manžel vrátil pro zapomenutý kufřík nebo klíč. Mám strach, že –

„Milly!“

Chodbou se proti mně řítí obrovský zlatý retrívr, skočí mi tlapami na hrud' a olízne mi bradu mokrým jazykem. Za normálních okolností bych Milly vynadala, že na mě skáče, ale teď se mi tak ulevilo, že ji obejmu a hladím ji po velké hebké hlavě. Když už mě to její nadšené olizování zmáhá, odstrčím ji od sebe.

„Jak ses sem dostala, ty zlobidlo?“

Milly se na mě zakření a z jazyka jí kapou sliny. Mám celkem jasnou představu, jak se dostala dovnitř.

A taky že jo – když s Milly nehlučně řapající vedle mě dojdou do kuchyně, uvidím, že dveře do předsíně jsou otevřené.

„Máš být v pelíšku, dokud tě z něj máma nepustí!“ vyčtu jí a ukážu na hromádku dek, kde spává. Milly při slově „pelíšek“ nastraží uši a stáhne ocas mezi nohy. „Tulpas táta nechal cestou do práce otevřeno, vid?“

V životě by mě nenapadlo, že bych o sobě a manželovi mohla před domácím mazlíčkem mluvit jako o mámě a tátovi, jenže Milly je součástí rodiny stejně jako Charlotta. Charlotta ji má místo sestry, kterou jsme jí nemohli dát.

Zavřu Milly v předsíni, i když mi z prosebného pohledu jejích velikých hnědých očí usedá srdce. Měly bychom spolu jít na procházku do parku, jenže potřebuju pokračovat v tom, co jsem začala. Musím se vrátit do šatny.

Věci z Brianových kapes se pořád povalují na zemi u věšáku, kam jsem je naházela. Kleknu si k nim a lituju, že jsem si z obýváku nepřinesla polštářek, protože kolenům se na tvrdé podlaze nelíbí. Prohlížím si kořist. Kapesník, bílý, s vyšitým golfistou v rohu, úhledně poskládaný do čtverečku a nikdy nepoužitý (dostal ho od jednoho z dětí k Vánocům), tři použité papírové kapesníky, kus provázku, kterým na zahradě přivazuje rajčata, účtenka za nákup benzínu za 40 liber u místního supermarketu, mentolový bonbón obalený prachem, pár mincí a zmačkaný lístek do kina. Když po něm sahám, srdce se mi rozběhne sprintem, ale pak si přečtu název filmu a datum. Tep se mi zase vrátí k normálu. Na tuhle komedii jsme šli spolu. Mně se přičila – připadala mi obhroublá, laciná a prvoplánová –, ale Brian se u ní chechtal, až se za břicho popadal.

A tím to končí. Nic zvláštního. Nic nenormálního. Nic usvědčujícího.

Prostě jenom... Brianův bordýlek.

Hranou ruky shrábnu věci na hromádku, seberu je a opatrně je strkám zpátky do kapes, tak aby všechno bylo přesně tam, kde původně. Brian není puntičkář, určitě si nepamatuje, ve které kapse měl drobné a ve které lístek do kina, a je mu to fuk, ale nechci nic riskovat.

Možná žádné důkazy neexistují.

Když jsem se Charlotty zeptala, jestli se její tajemství týká táty, nestiskla mi ruku. Ani se nepohnula. Nevím, co jsem čekala – a proč jsem jí vůbec takovou otázku pokládala. Vlastně vím. Byla to reakce na neblahé tušení, že mě můj manžel už zase zradil.

Před šesti lety udělal Brian chybu, která mu málem zničila nejen manželství, ale i kariéru: měl románek s třiačacetiletou parlamentní stážistkou. Běsnila jsem, řvala na něj a nadávala mu. Na dvě noci jsem se odstěhovala ke své kamarádce Jane. Zůstala bych u ní déle, ale nechtěla jsem, aby si to odskákala Charlotta. Po dlouhé době jsem Brianovi nakonec odpustila. Proč? Protože k tomu románku došlo krátce po jedné z mých „epizod“, protože rodina je pro mě to nejdůležitější na světě a protože Brian je navzdory všem svým chybám v podstatě dobrý člověk.

„V podstatě dobrý člověk“ – to zní jako pěkně chabý důvod k odpuštění nevěry, co? A možná i je. Ale pořád je to mnohem lepší než žít se špatným člověkem, a když jsme se s Brianem potkali, měla jsem právě s tímhle bohaté zkušenosti.

Bylo to v létě 1993 a oba jsme tenkrát žili v Aténách.

Já učila angličtinu a Brian byl ovdovělý podnikatel, který se pokoušel udělat velký obchod. Když mě v zapadlé hospůdce u řeky Kifissos poprvé oslovil, ignorovala jsem ho. Podruhé jsem si šla sednout jinam. Napotřetí už mi nedovolil předstírat, že neexistuje. Koupil mi drink a nechal mi ho donést ke stolu spolu se vzkazem „pozdrav od jednoho Brita druhému“. A vzápětí z hospody bez ohlednutí odkrácel. Neubráníla jsem se úsměvu. Nevztíravě to zkoušel dál, bylo to občas „ahoj“, občas „co to čteš?“ a postupně jsme se spřátelili. Dlouho mi trvalo, než jsem strhla svoje ochranné hradby, ale nakonec, až skoro rok po našem prvním setkání, jsem si dovolila projevit mu lásku.

Stalo se to jednoho příjemného vlahého večera; procházeli jsme se kolem řeky a dívali se, jak se na hladině odrážejí a vlní světla města, a Brian se rozpovídal o Tesse, své zesnulé ženě, a o tom, jak ho zdeptalo, když prohrála bitvu s rakovinou. Vyprávěl mi, jak ho to šokovalo – nemoc postupovala hrozně rychle – a jaká zuřivost se v něm pak vzedmula. Počkal si, až bude syn u babičky, a kriketovou pálkou rozmátl vlastní auto, protože nevěděl, jak se se vztekem vypořádat. Když mi líčil, jak strašně se mu po synovi Oliverovi stýská (nechal ho u prarodičů v Británii, aby mohl dostát kontraktu v Řecku), oči se mu zalily slzami, ale nenamáhal se je osušit. Dotkla jsem se jeho tváře, přejížděla jsem mu po ní prsty a otírala slzy a pak jsem ho vzala za ruku. Tři hodiny jsem mu ji nepustila.

Když otevřu dveře Brianovy pracovny a zamířím k jeho stolu, dolehne na mě pocit, že zacházím příliš daleko. Peru a žehlím manželovi oblečení, občas mu ho i kupuju, ale pracovna zosobňuje jeho kariéru – a to je svět, který od rodin-

ného života důsledně odděluje. Brian je poslancem parlamentu. Kdykoli to vyslovím nahlas, jsem na něj ohromně pyšná, ale nebývalo tomu tak vždycky. Před sedmnácti lety mi přišlo zábavné, jak horuje proti „zatraceným konzervativcům“, „společenským nerovnostem“ a „selhávajícímu zdravotnímu systému“, ale on nehodlal jen nečinně sedět na zadku a nadávat. Když jsme se vraceli z Řecka do Británie, pořád ještě rozradostnění naší spontánní svatbou naboso na pláži na ostrově Rhodos, měl už plán do budoucna. Usadíme se v Brightonu, on se pustí do nového podnikání – odhadoval, že budoucnost patří recyklaci –, a až se firma zavede a začne vydělávat, bude se ucházet o křeslo v parlamentu. Ani neměl vystudovanou ekonomii, ale nepochybovala jsem, že se mu všechno podaří. A taky že ano.

Věřila jsem v něj a v mnoha ohledech v něj chovám důvěru pořád, ale už k němu nevzhlížím s obdivem. Miluju ho, ale zároveň si uvědomuju, že v něm kariéra prohloubila ješitnost a nejistotu. Když je člověku přes čtyřicet, váží metrák a začíná plešatět, těžko odolává lichotkám – zvláště když pocházejí od mladé ctižádostivé holky, která pro něj pracuje. Od Charlottiny nehody se Brian změnil. Změnili jsme se oba, ale každý jinak. Místo aby nás dceřino neštěstí sblížilo, vrazilo mezi nás klín a čím dál víc se jeden druhému odcizujeme. Jestli má Brian další milostný románěk, tentokrát už mu neodpustím.

Dojdu k jeho psacímu stolu a pohladím konečky prstů stříbrný rámeček černobílé fotografie. Jsem na ní s Charlottou na pláži na Mallorce; Brian nás vyfotil v první den dovolené. Obě na sobě ještě máme oblečení, ve kterém jsme přijely, jen s vyhrnutými nohavicemi, abychom se mohly ráchat

v moři. Jednou rukou si stíním oči před sluncem a ve druhé svírám Charlottinu drobnou ručku. Vzhlíží ke mně se zakloněnou hlavou a vykulenýma očima. Ta fotka je nejmíň deset let stará, ale při pohledu na Charlottin výraz se ve mně i teď vzedme hřejivá láska. Ve tváři se jí zračí čirá, ničím nezkale-
ná radost.

Vtom na chodbě zaskřípe parketa a já od fotky prudce ucuknu. Povzdechnu si. Kdy se ze mě stala taková neurotička, že při každém zavržení dvě stě let starého domu zkoprním strachy?

Vrátím se pohledem k psacímu stolu. Je masivní, z mahagonového dřeva, se třemi zásuvkami nalevo, třemi napravo a jednou dlouhou úzkou uprostřed. Sáhnu po mosazné rukojeti prostředního šuplíku a pomalu ho vytáhnou. Uslyším další zaskřípění, ale nevšímám si ho, i když se ozvalo blíž než to předchozí. V šuplíku něco leží, rukou psaný vzkaz nebo dopis. Dávám si pozor, abych nerozhrabala hromádky kancelářských sponek a gumiček po obou stranách, a chci ten kus papíru vytáhnout...

„Sue?“ ozve se přímo za mnou mužský hlas. „Co to provádíš?“

Neděle 4. září 1990

Měli jsme s Jamesem sex.

Došlo k tomu v sobotu večer.

Odpoledne mi zavolal a bez úvodu vychrlil: „Skoro jsem nespál, pořád jsem na tebe myslel.“

Přesně jsem věděla, jak se cítí. Já na něj taky nepřestávala myslet. Ráno jsem se vzbudila hrůzou, že ho už nikdy neuvidím. Byla jsem přesvědčená, že jsem mu předešlého večera řekla něco neodpustitelného a že si s denním světlem uvědomí, že pro něj rozhodně nejsem ta pravá.

Přesvědčila jsem o tom sama sebe natolik, že když mi James zavolal a oznámil mi, že na mě v jednom kuse myslí, vyrazilo mi to dech.

„Jasně,“ přitakala jsem, když prohlásil, že mě potřebuje vidět, a to co nejdřív. „Skočím se osprchovat, sednu do metra a budu v Camdenu za –“

„No, já jsem si spíš říkal, že bysme si večer mohli někam zajít na večeři.“

Co si o mně musel myslet, když jsem ho tak překotně vzala

za slovo, jako bych neměla vlastní život a ani zbla sebeovládání? Naštěstí se nerozesmál, ale zeptal se mě, jestli už jsem byla v jedné nóbl restauraci poblíž nádraží St Pancras. V životě jsem o ní neslyšela, což jsem mu taky řekla. James tvrdil, že mu ji kamarád vynášel do nebes.

Pak jsem pochopitelně už zase řešila dilemma, co si vzít na sebe (nakonec jsem se rozhodla pro osvědčené malé černé šaty) a dorazila jsem na schůzku s dvacetiminutovým zpožděním. Když jsem ve 20.20 vcházela do restaurace, musela jsem se krotit, abych nehltala pohledem úchvatnou výzdobu, stoly s nažehlenými ubrusy a broušenými skleničkami a dokonale upraveného vrchního, který mě doprovázel ke stolu. James při našem příchodu vstal. Měl na sobě trojdílný šedý oblek s kravatou v barvě šeríku a elegantními stříbrnými manžetovými knoflíčky. Připadala jsem si ve svých tři roky starých šatech a odřených lodičkách poněkud ošuntělé, ale když mě James přejel pohledem a v očích se mu uznale zablýsklo, cítila jsem se jako nejpřitažlivější ženská v celé restauraci.

„Nemůžu se na tebe vynadívát,“ prohlásil, když mě vrchní usadil, podal nám menu a odporoučel se. „Vždycky ti to sluší, ale dneska vypadáš,“ zavrtěl hlavou, jako by byl úplně paf, „tak sexy, že je to až k nevíře.“

Sjel mi pohledem k dekoltu a já cítila, jak mi stoupá červeň do tváří. „Díky.“

„Myslím to vážně, Suzy. Ty si nejspíš vůbec neuvědomuješ, jak na mě působíš – a na všechny ostatní chlapy tady kolem.“

Říkala jsem si, že přehání, ale když jsem se podívala po dvou mužích, kteří měli u vedlejšího stolu obchodní schůzku, uznale mi pokývli hlavou.

C. L. TAYLOR

„Tak,“ vzal mě James za ruku, když jsem dopila první skleničku vína, „co bys ráda?“

Sjela jsem pohledem k menu. „Co třeba steak?“

Zavrtěl hlavou, propletl si prsty s mými a hladil mi je. „Tak jsem to nemyslel.“

Pokoušela jsem se z otázky vykličkovat a odvést řeč na neutrálnější půdu, ale dolil mi víno a upřel na mě ten svůj intenzivní pohled.

„Celý den tě nejsem s to dostat z hlavy,“ řekl.

„Já jsem na tom stejně.“

„Ty to asi nechápeš.“ Stiskl mi ruku a promluvil tišeji. „Strávil jsem s tebou jenom jeden večer, ale nejsem schopný cokoli dělat, protože po tobě prahnu tělem i duší.“

Jenom jsem přikývla, protože jsem se ostýchala přiznat, kolikrát jsem se oddávala fantaziím, že pode mnou leží nahý.

„Ničí mě to,“ pokračoval. „Ničí mě sedět naproti tobě u stolu, když se tě nemůžu dotýkat, nemůžu tě líbat, nemůžu s tebou,“ hlas mu zdrsňel, „šoustat.“

Neodvrátila jsem pohled. Pohládila jsem ho po ruce, jemně jsem mu svými prsty obkroužila klouby a zašeptala jsem: „Nahoře mají hotelové pokoje.“

„To je fakt.“ Usmál se od ucha k uchu. „Ale když teď vím, jak moc o mě stojíš, nechám tě čekat.“

Pobouřeně jsem vyjekla, ale James s úsměvem zavrtěl hlavou a zase mi dolil víno.

„Tak co si objednáme?“ zeptal se. „Co třeba steak?“

Ta nesexuální nálada nám dlouho nevydržela, a než nám přinesli předkrm, vzduch už zase přímo jiskřil. Normálně bych se o něčem takovém v luxusní restauraci nebavila, ale James pořád klouzal prsty mezi moje a zase ven a já jsem mu cho-

didlem v silonce objížděla kotník, popíjeli jsme druhou láhev vína, a když se mě zeptal, jestli jsem někdy měla sex venku, cítila jsem se dostatečně směle, abych se přiznala k sexu ve stanu, k sexu na zahradě po večírku a k pokusu o orální sex na pláži, kde nám písek lezl všude. James zaujatě poslouchal a oči se mu blýskaly vzrušením. Pobízel mě, ať vyprávím dál, vyzvídal, jestli jsem někdy provozovala sado-maso nebo hraní rolí, a chtěl, ať mu prozradím svou oblíbenou polohu. S hihňáním jsem mu pověděla, že jsme si s Nathanem hrávali s hedvábnými šátky a pouty.

„A co ty?“ zeptala jsem se, když nám číšník naservíroval hlavní chod. „Cos vyzkoušel?“

„Nic moc.“ Povyτάhl obočí. „Ve srovnání s tebou.“

Pronesl to s úsměvem, ale kritickým tónem, který mě nepřijemně zaskočil.

Okamžitě si mého rozčarování všiml.

„No tak, Suzy.“ Popadl mě za ruku. „Snad se na mě nezlobíš? Jenom jsem si dělal legraci. No tak, miláčku, podívej se na mě, prosím tě.“

Zvedla jsem oči a při pohledu na Jamesovy rozmrzele našpučené rty jsem se rozesmála – očividně imitoval můj vlastní výraz.

„Jsem zlobivej kluk,“ přejel mi palcem přes hřbet ruky, „a provedl jsem spoustu špatností, ale,“ v očích mu zajiskřilo příslibem, „žádná se ani zdaleka nevyrovná tomu, co se chystám provádět s tebou.“

„To je slib, nebo výhrůžka?“

Pustil mi ruku, zakročil do steaku a usmál se. „Obojí.“

Ani nevím, jak se nám povedlo přihlásit se do hotelu, vyjet výtahem nahoru a odemknout pokoj, aniž bychom se vysvlékli,

C. L. TAYLOR

protože jakmile se za námi zabouchly dveře, vrhli jsme se na sebe a strhávali si navzájem košili, šaty, punčochy a spodní prádlo. Sex byl rychlý, divoký, živočišný a v mžiku bylo po všem, tolik jsme po sobě prahli. Zůstali jsme ležet ve vzájemném objetí, celí upocení a zadýchaní, ale už po deseti minutách mě James překulil na bok, ucítla jsem na zádech jeho erektci a vzápětí šel zase na věc. Někdy uprostřed noci jsme měli sex v koupelně. Chtěli jsme se společně osprchovat a umýt, jenže voda, mýdlo a dvě kluzká těla představovala neodolatelné pokušení. Když jsme se zase svalili na postel, mezi závěsy už vykukovalo slunce.

„Mám pocit, jako bych se ocitl ve snu.“ James mi přejel prstem po čele a po nose a zastavil se na rtech. „Takhle šťastný jsem snad v životě nebyl.“

„Já vím.“ Pohladila jsem mu paži, položila ruku na biceps a vychutnávala si ho dlaní. „Taky nemůžu uvěřit, že se to fakt děje.“

„Děje.“ Naklonil se ke mně a něžně mě políbil, pak mi jazykem rozevřel rty, políbil mě vášnivěji a rukou mi přitom spočinul na prsou. Pár vteřin nato už na mně zase ležel. Když jsme konečně usnuli, bylo už něco po šesté.

3. kapitola

„Co?“ Vyškubnu ruce ze šuplíku a prudce se otočím čelem k příchozímu. „Nic neprovádím, jenom jsem hledala –“

„Dostal jsem tě!“ Vysoký mladík s kaštanovými vlasy stojící ve dveřích na mě ukáže prstem a zplna hrdla se rozchechtá. „Super! Měla bys závodit na olympiádě, Sue. Ještě nikdy jsem nikoho neviděl nadskočit tak vysoko!“

„Oli! Vyděsils mě k smrti.“

Můj nevlastní syn se zase rozesměje a z pihovaté tváře mu sálá pobavení. „Promiň, prostě jsem neodolal.“

Přinutím se k úsměvu, ale ruce se mi za zády klepou. „Nemáš být na univerzitě?“

„Byl jsem. Teda pořád jsem.“ Povytáhne si batoh výš na rameno a usměje se. „Jedu na exkurzi do Southamptonu. Napadlo mě, že se cestou zastavím za tátou.“ Rozhlédne se po pracovně. „Ale minul jsem se s ním, co?“

„Asi o dvacet minut. Je dneska v Londýně.“

„Sakra.“ Zase se rozhlédne, jako by doufal, že se Brian v pracovně nějakým kouzlem zhmotní, pak se vrátí pohle-

dem ke mně a zamračí se. „Není ti nic, Sue? Vypadáš, jako bys viděla ducha.“

„Ne, nic mi není.“ Zabouchnu zásuvku a přejdu přes pracovnu k němu. „Fakt ne.“

Pátrá pohledem v mojí tváři, jako by se snažil můj výraz rozluštit. „Jak je na tom Charlotta?“

Povzdechnu si a při výdechu mám pocit, že mi splaskává celé tělo. Když jsem Brianovi prohledávala věci, kolovala mi v žilách koňská dávka adrenalinu, ale když teď vyprchal, jsem úplně bez energie.

„Je...“ Chtěla bych mu říct pravdu – že Charlotta je na tom úplně stejně jako včera a předevířem a den předtím, ale tváří se tak ustaraně, že radši zalžu. Blíží se mu zkoušky a poctivě dře, aby se na ně připravil. „Vypadá trochu líp. Včera se jí začala vracet barva do tváří.“

„Fakt?“ Obličej se mu zase trochu rozjasní. „To je dobré znamení, že jo?“

„Je to... pokrok.“

„A už... už něco naznačuje, že by se mohla probrat?“

„Ne, zatím ne.“ Neprobouzí se kvůli tomu tajemství, vůbec o tom nepochybuju. Až zjistím, o co kráčí, třeba její pochopání pochopím a dokážu jí pomoci.

„... muziku...“ slyším svého nevlastního syna.

„Promiň, cos to říkal?“

Oli se usměje takovým tím shovívavým úsměvem, který jsem u něj od Charlottiny nehody viděla už stokrát – úsměvem, který říká, že vzhledem k tomu, co se stalo, mám plné právo být v myšlenkách jinde. „Ptal jsem se, jestli jsi zkoušela pustit Charlottě muziku. Její oblíbené písničky. V hollywoodských filmech to zabírá.“

„Muziku...“ Kdysi mívala ráda Steps a S Club Seven a ty jejich neuvěřitelně chytlavé melodie a jednoduché tanečky, ale to bývalo před lety, když byla ještě děcko. „Už roky jsem jí nekoupila žádné cedéčko. Dneska si všichni stahují em-pétrojky, vid? Ty náhodou nevíš, co ráda poslouchá?“

„Nemám ponětí.“ Pokrčí rameny. „Lady Gaga? Jessie J? Tu žerou všechny šestnáctky, ne?“

„Netuším.“

„Anebo se jí koukni na iPod, jakým písničkám dala nejvyšší hodnocení a jaké si nejčastěji pouští.“

„Ty víš, jak na to?“ V duchu si poznamenám, že musím Charlottin iPod najít.

„Anebo se poptej jejích kamarádek.“

„Jo, to bych mohla,“ přikývnu, ale přitom se zamračím. Charlottin Facebook zavalila lavina teenagerského zájmu a soucitu – spousta různých „drž se, holka“, „dej se brzo do kupy“, srdíček a smajlíků –, ale nikde ani pípnutí od dvou lidí, na kterých jí záleželo nejvíc: od jejího kluka Liama Hutchinsona a její nejlepší kamarádky Elly Porterové. Jak to, že mi to došlo až teď?

Oli se mrkne na hodinky. „Do háje, přestal jsem hlídat čas. Už musím letět. Až tu budu příště, zastavím se za Charlottou.“ Přes tvář mu přelétne stín. „Nezlob se, že se jí víc nevěnuju. Prostě toho mám fakt –“

„Já vím,“ položím mu ruku na předloktí. „Máš toho moc. Nejlepší, co teď můžeš udělat, je pořádně se učit, ať jsme na tebe všichni pyšní.“

V družném mlčení sejdem po schodech dolů a zamíříme do kuchyně, kde na nás čeká Milly, náš chundelatý Houdini, a mrská ocasem o parkety. Obejmu Oliho na rozlouče-

nou a po bůhvíkolikáté mě zarazí, jak hrozně rychle letí čas. Připadá mi, že to bylo teprve včera, kdy jsme se objali poprvé a on mi dosáhl jenom na kolena.

„Řeknu tátovi, žes tu byl,“ hlesnu mu do ramene.

„Prima.“ Dá mi pusku na temeno a pak se sehne k Milly a podrbe ji za ušima. „Koukej bejt hodná holka, Millíku.“

„Řiď opatrně!“ volám za ním, když dlouhými kroky rázuje z kuchyně a ven z domu. Gestem mi naznačí, že mě slyšel, a je fuč.

Zůstanu stát u kuchyňského okna a vyhlížím do zahrady ještě dlouho poté, co jeho červené Mini vyjelo z příjezdovky a zmizelo z dohledu. Tím naším kratičkým hovorem v pracovně jsem si projasnila hlavu a najednou mi připadá praštlé, že Brianovi prohledávám kapsy. Nemám důvod podezírat ho, že mě podvádí; jen je citově trochu odtažitý a ve mně hloďají pochybnosti. Dalo se čekat, že Charlottina nehoda náš vztah poznamená – jak by něco tak hrozného mohlo zůstat bez následků? Sice se říká, že levhart vzor srsti nemění, ale Briana zdeptalo, když jsem se dozvěděla o jeho nevěře. Brečel, vyčítal si, že není o nic lepší než ten netvor, se kterým jsem žila před ním, a dušoval se, že už mi nikdy neublíží. A já mu uvěřila.

Do myšlenek se mi zařízne pronikavé zvonění telefonu. Bez otálení zavřu Milly v předsíni a chvátám po schodech nahoru. Brianův soukromý telefon zvoní málokdy, a jen když jde o něco důležitého.

„Prosím?“ Když vpadnu do pracovny a hmátnu po sluchátku, jsem celá zadýchaná.

„Paní Jacksonová?“ Okamžitě ten hlas poznám. Volá Mark Harris, Brianův osobní asistent.

„Ano, u telefonu.“

„Nerad vás ruším, ale potřeboval bych mluvit s vaším manželem. Nevolał bych mu domů, ale má vypnutý mobil.“

„Brian?“ zamračím se. „Už je na cestě do práce.“

„Víte to jistě?“ Lupnutí, šustění papírů a další lupnutí. „V kalendáři stojí, že dneska dorazí až odpoledne.“

„To se kalendář asi plete...“ Ztěžka polknu, v ústech mám najednou sucho. Určitě existuje nějaké jednoduché vysvětlení toho, že mi můj muž řekl jednu věc a svému asistentovi druhou. „Když Brian odcházel z domova, jasně říkal, že jede do práce.“

„Aha.“ Mark se odmlčí. „Že by ho tam pustili už takhle brzo ráno?“

„Kam?“

„Do nemocnice. Včera se zmiňoval, že se ráno chystá navštívit Charlottu. Myslel jsem si, že právě proto dorazí do práce až odpoledne.“

Svezu se do Brianova černého koženého křesla a ruka s telefonem mi ochabne.

Když jsme byli u Charlotty včera večer, doktor nám řekl, že na dnešek plánují nějaká další vyšetření, takže za ní nemáme chodit dřív než odpoledne. Omlouval se, že dopoledne na návštěvu bohužel přijít nemůžeme.

„Paní Jacksonová?“ Markův hlas zní slabě, jako by se nacházel tisíc kilometrů daleko. „Je všechno v pořádku, paní Jacksonová?“

Středa 6. září 1990

James se mi už tři dny neozval a začínám si dělat starosti. V neděli ráno odešel z hotelu dřív než já, protože se potřeboval doma převléknout před zkouškou v divadle, a od té doby jsme spolu nemluvili.

Dokolečka si v duchu přehrávám naše společné chvíle, ale nevidím, že by někde něco zaskřípalo. Možná jsem u večere moc žvanila o sobě – jak jsem šťastná, že mi Maggie dala příležitost navrhovat kostýmy pro Abberley Players, a jak díky práci u baru přestanu učit cizince angličtinu a budu se přes den věnovat šití –, ale Jamese jsem se taky na ledacos vyptávala. A už jsem si nezapálila ani jednu cigaretu. Dokonce ani ke kafi.

V neděli ráno se před odchodem naklonil nad postel a políbil mě na rty. Prohlásil, že prožil nejúžasnější noc v životě, že ode mě hrozně nerad odchází a že mi večer brnkne.

Jenže to neudělal.

A nezavolal mi ani v pondělí večer.

V úterý už jsem byla tak nešťastná, že jsem zavolala Helče.

NEHODA

Snažila se mě uklidňovat, tvrdila, že James má určitě důvod, proč mi nevolá, a že se mi při nejbližší příležitosti nepochybně ozve. Vtloukala mi do hlavy, ať se nestresuju a žiju jakoby nic. Jenže jí se to říká. Už celé roky nezažila, jaké je být single. Nepamatuje si, jak člověka trýzní osaměle sedět před televizí a pokoušet se sledovat film, ale přitom celou dobu pošilhávat po telefonu a dumat, jestli se třeba nerozbil – a nakonec vstát a jít ho zkontrolovat a pochopitelně zjistit, že funguje, jak má.

Panebože. Telefon právě zvoní. Prosím, prosím, ať je to on.

4. kapitola

Když se Brian vrací domů, sedím na gauči s nohama zastrčenýma pod zadkem, v ruce knížku a na stolku skleničku vína. Není na tom nic neobvyklého a za normálních okolností to signalizuje spokojenou odpočatou Sue, jenže ta sklenička je dneska už třetí a nejmíň posedmé čtu tentýž odstavec.

„Ahoj, miláčku,“ strčí můj muž hlavu do obýváku a zamává mi stejně bezstarostně jako před dvanácti hodinami jeho syn.

Usměju se na něj, ale jsem celá napjatá. Nedrásá mě ani tak pomyšlení, že má další milostný románěk, jako spíš to, že k zakrytí stop používá dceřinu nehodu. Celý den jsem se tím trýznila – studovala jsem svůj diář i Brianův v jeho pracovně (v šuplíku nebylo nic, jen nějaké naškrábané poznámky na hlavičkovém papíře) a hledala cokoli, co by potvrdilo nebo vyvrátilo moje podezření, ale nic jsem neobjevila. Nebýt toho Markova ranního telefonátu, neměla bych sebe-
menší důkaz.

„Není ti nic?“ Brian vejde do pokoje s Milly po boku. Když dojde ke gauči, něžně mě políbí na rty a posadí se vedle mě. „Jak ses měla?“

„Šlo to.“

Vytáhne si zpoza zad polštářek, odhodí ho na křeslo, s povzdechem se opře a zadívá se na mě. „Jenom to šlo? Myslel jsem, že sis chtěla zajet do města pro nové šaty.“

„Já...“ Na moment všechno působí úplně normálně – prostě si s manželem povídáme, co jsme přes den dělali. Ale vzápětí se rozpomenou, že o normálu nemůže být ani řeč. „Nikam jsem nejela. Neměla jsem čas.“

„Ne?“ povytáhne obočí a čeká, že mu to objasním, ale já změním téma.

„Ráno se tu stavil Oli.“

„A já se s ním zase minul?“ Vypadá upřímně zklamaně. „Co chtěl?“

„Nic konkrétního. Jede na exkurzi do Southamptonu. Cestou zpátky se tu zase zastaví.“

„To je dobře.“ Brianovi se rozjasní tvář. Se synem má jiný vztah než s Charlottou, o poznání komplikovanější. Když byl Oli děcko, nedali bez sebe ani ránu, když Oli dospíval, v jednom kuse se rafali, ale od těch dob si k sobě vybudovali úctu. Teď jsou dobří kamarádi, sdílejí stejný smysl pro humor, jen se neshodnou v politických názorech. Hodně se spolu nasmějí, ale když se občas chytnou, je to hotový souboj titánů. S Charlottou se jim radši klidíme z cesty.

Odvrátím se, abych odložila knížku a skleničku na stolek a abych před manželem aspoň na chvíli skryla tvář. Určitě si všiml mého napětí. Zmáhá mě snažit se tvářit normálně, když bych ho nejradši seřvala, jenže rozběsnit se nemůžu.

To poslední, co Charlotta potřebuje, je, abych prodělala další ze svých epizod. Musím zachovat klid. A uvažovat logicky. Jedna lež nevěru nedělá. Potřebuju získat další důkazy.

„Není ti nic?“ Brianův hlas zní ustaraně.

„Ne, vůbec nic.“ Otočím se zpátky k němu. „Jak bylo v práci?“

„Ufff.“ Se zasténáním si prohrábne vlasy. Míval je kaštanové jako Oli, ale to, co z nich zbývá, už jsou z devadesátí procent šediny. „Děs běs.“

„Jaká byla cesta vlakem?“

Překvapeně se po mně podívá. Obvykle se na podrobnosti jeho každodenního dojíždění nevyptávám. „Stejná jako vždycky.“ Natáhne se ke mně a popleská mě po koleni. „Fakt ti nic není? Působíš nějak... nervózně.“

Pevně svírám prsty. Mačkala jsem si je, už když na mě Brian mluvil? Tělo občas dokáže vysílat výmluvné signály. Zvednu pohled od svých prstů k manželovi. Řeč jeho těla ne naznačuje nic neobvyklého. Působí stejně klidně jako vždycky.

„Proč jsi mi lhal, Briane?“ A pak že si uchovám klid a chladnou hlavu.

Poklesne mu čelist a zaskočeně zamrká. „Cože?“

„Tvrdil jsi mi, že jdeš do práce.“

„Kdy?“

„Ráno. Ale nešel jsi tam, že ne?“

„Šel.“

„To je zvláštní. Mark tvrdil, že v práci nejsi.“

„Mark?“ Brian mi ucukne rukou z kolene. „Proč jsi volala mému asistentovi?“

„Já mu nevolala,“ opáčím. „On volal sem.“

„Proč?“

„Tvrdil, že s tebou potřebuje probrat něco důležitého. Copak se ti o tom nezmínil, když jsi odpoledne dorazil do práce? Teda pokud jsi tam vůbec dorazil.“

„Jasně že dorazil. A když o tom teď mluvíš,“ poposedne si, aby ke mně byl čelem, „vážně se mnou potřeboval prodiskutovat něco celkem urgentního.“

„Fajn. Takže,“ dívám se mu zpříma do očí, „kdes byl ráno, Briane?“

Pár vteřin mlčí. Přejede si dlaní přes tvář a párkrát se zhluboka nadechne. Ráda bych věděla, jestli se uklidňuje, anebo přede mnou skrývá oči, abych nepoznala, že si narychlo vymýšlí nějakou lež.

„Chtěl...,“ pohlédne na mě a na čele mu naskočí vráska, „... chtěl jsem se zastavit za Charlottou.“

„Tam jsi nešel! Oba jsme byli u toho, když doktor říkal, že –“

„Sue.“ Zvednutou rukou mě zarazí. „Chtěl jsem za Charlottou zajít. Naplánoval jsem si to už před několika dny. Vím, že nesnášíš, když je o samotě, a tak jsem tě chtěl překvapit, navrhnout ti, ať si zajedeš do města na manikúru nebo k holiči nebo pro nové šaty, a já že zatím posedím u ní. Jenže včera nám doktor řekl o těch dalších vyšetřeních a to mi plán zhatilo. A tak...“

„A tak?“ zopakuju po něm tak hlasitě, až Milly zvedne hlavu z koberce a podívá se po mně.

„A tak jsem se místo toho vydal do města. Zaskočil jsem do knihovny, šel si zaplavat, chvíli chodil po obchodech, prostě jsem...,“ leze to z něj jako z chlupaté deky, „... prostě jsem si dopřál čas sám pro sebe.“

„Čas sám pro sebe?“

„Jo.“ Pohlédne mi přímo do očí.

„Vzal sis volno, abych si já mohla dopřát čas sama pro sebe... a když nám doktor řekl, že za Charlottou chodit nemáme, tak sis ho dopřál ty?“

Neochotně pokrčí rameny. „Jo.“

„Proč ses mi o tom nezmínil?“

„Kdy?“

„Třeba teď, když jsi přišel. Proč jsi mi o tom neřekl?“

„Prokristapána, Sue.“ Brian se předkloní a složí si hlavu do dlaní. „Tohle nemám zapotřebí. Fakt ne.“

„Ale...“ Nedokážu větu dokončit. Celá situace mi najednou připadá absurdní a nechápu, proč se s ním ještě hádám. Naplánoval si, že mě potěší, ale nevyšlo to, tak si dopřál pár hodin o samotě. Na tom přece není nic špatného. A že mi o tom neřekl, hned jak vkrácel do dveří? No a co? Nejsem jeho opatrovník, nemusí mi hlásit každý svůj pohyb. To bych po něm nikdy nechtěla, tím spíš po tom, jak se mnou zacházel James.

Podívám se na shrbenou unavenou postavu na gauči. Když před deseti minutami přišel domů, působil tak svěže a vesele. Teď vypadá, jako by zestárl o deset let.

„Promiň.“ Natáhnu se k němu a položím mu ruku na rameno.

Brian mlčí.

„Promiň,“ zopakuju.

Stojací hodiny v rohu pokoje odtikávají minuty.

„Briane,“ oslovím ho tiše, „podívej se na mě, prosím tě.“

Trvá to celou věčnost, ale nakonec spustí ruce z obličeje a podívá se na mě. „Nechci se hádat, Sue. Ne po tom všem, co se stalo.“

„Já taky ne.“

Stisknu mu rameno a on mi překryje ruku dlaní. Jeho teplý dotek mě rázem zklidní a ztěžka vydechnu.

„Takže dobrý?“ zeptá se Brian a pátrá pohledem v mých očích.

Užuž chci přikývnout, přitáhnout ho k sobě a obejmout ho, poddat se jeho teplu a vůni, když vtom mě něco napadne.

„Bylo v bazénu hodně lidí?“ zeptám se. „Když sis tam šel zaplavat.“

Brian se zatváří zaskočeně, ale hned se usměje. „Praskal ve švech. Všude spousty dětí. Ale jsou prázdniny, tak co jsem čekal?“

Nevím, cos čekal ty, pomyslíš si, když si mě přivine do náručí, ale já bych čekala, že tam bude liduprázdno, jelikož ho před čtrnácti dny zavřeli kvůli opravám.

Mlčky sedíme u Charlottina lůžka, Brian ji drží za jednu ruku, já za druhou. V rohu vytrvale pípá monitor srdeční činnosti. Cestou do nemocnice jsme se spolu nebavili a já jsem jen beze slova vyhlížela z okna, ale často v autě sedáváme mlčky, zvlášť když si pustíme rádio, takže Brian neměl důvod pojmout podezření, že je něco špatně. Rozhodovala jsem se, co si počít – jestli mu vmést do tváře, že mi ohledně bazénu lhal, anebo držet jazyk za zuby a tvářit se, že je všechno v pořádku. Nakonec jsem si vybrala to druhé, aspoň prozatím.

„Pořád ještě nespravili tísňové tlačítko,“ prohodím. Můj hlas se mrňavým pokojem rozléhá hrozně hlasitě.

Brian zvedne pohled k červenému tlačítku nad Charlottinou postelí přelepenému žlutou lepicí páskou. „To je jim podobný. Telka nejspíš taky doteď nefunguje.“

Sáhnu po dálkovém ovládní a stisknu knoflík. Obrazovka se probere k životu a celou půlminutu na ní běží *Hon na výhodné nákupy*, než ho vystřídá zrnění. Zase televizi vypnu.

„To je jak blbej vtip,“ zavrtí hlavou Brian. „Prosazoval jsem – a prosadil –, aby tomuhle špitálu trojnásobně zvýšili rozpočet, a stejně nám pořád padá na hlavu. A to radši ani nemluví o čistotě. Vidělas ty zasviněný okenní parapety? Co tady uklízečky dělaj? Stríknou tu a tam trošku dezinfekce a jdou si na cigárko?“

„Taková hrůza to zas není.“ Vytáhnu z balíčku v Charlottině nočním stolku antibakteriální vlhčený kapesníček a otřu jím okenní parapet, rám postele a kliku. „Asi prostě nestíhají.“

„Ten čudlík by ale opravit měli. Co máme dělat v krizové situaci? Mávat z okna bílou vlajkou?“

Brian si povzdechne a rozevře noviny. Občas předčítá zajímavé nebo kontroverzní články nahlas. Charlotta nijak nereaguje, ale pomáhá nám to ubíjet čas.

Když skončím s čištěním, zaměřím se na Charlottu. Urovnam jí prostěradlo, popotáhnu a upravím deku, pak jí učešu vlasy, otřu tvář navlhčeným bavlněným hadříkem a vetřu do rukou hydratační krém, načež jen zůstanu stát nad postelí a bezúčelně si žmoulám ruce. Charlotta nebyla rozčuchaná, neměla špinavou tvář ani suché ruce, ale co jiného mám dělat? Můžu ji držet za ruku. Můžu jí vykládat, jak moc ji mám ráda. Můžu žadonit, ať prosím, prosím otevře oči a vrátí se k nám. Můžu se rozbřechet. Můžu počkat, až spolu v pokoji budeme samy, naklonit se nad postel, vzít ji do náruče a zeptat se jí proč. Proč jsem si nevšimla, že se tolik trápí, že by

radši umřela, než žila dál? Moje vlastní dítě. Moje holčička. Jak to, že jsem nic nepoznala? Že jsem nic nevycítila?

Mohla bych zkoušet uzavřít dohodu s Bohem. Doprošovat se ho, ať si spolu my dvě vyměníme místo, aby se Charlotta zase mohla usmívat a smát, chodit po nákupech, povídat si s kamarády, koukat se na filmy a trávit příliš mnoho času na internetu. Aby mohla žít místo mě.

Ale všechno už jsem to zkoušela. Zkoušela jsem to za uplynulých šest týdnů tolikrát, že bych to ani nespočetala, a stejně mi ji nic nevrátilo.

„Nezlobte se, ale pouštíme sem naráz maximálně tři návštěvníky. Jeden z vás bude muset –“

Ohlédnu se, abych viděla, co se to děje. U dveří stojí sestřička a spolu s ní mladý pár. Vysokého blondáka, ke kterému sestřička mluví, znám. Je to Danny Argent, Oliverův kamarád. Jeho společnice mi povědomá není.

„Ale –“ Danny zachytí můj pohled. „Dobrý den, Sue.“

„Ahoj, Danny.“ Podívám se po Brianovi. Mračí se. „Kde se tu berete?“

Danny vkročí do pokoje. Sestřička nesouhlasně sykne, ale on si jí nevšímá.

„Chtěli jsme,“ ohlédne se po atraktivní míšence, která zůstala stát na chodbě, „chtěli jsme s Keishou navštívit Charlotu. Můžeme?“

Brian si odkašle. Má na Dannyho dopal od chvíle, kdy nás zavolali na pohotovost, kde Olimu pumpovali žaludek po teenagerské pijatce. Když uviděl svého syna ležet napůl v bezvědomí na pojízdném lůžku, zbledl jako stěna, ale vzápětí zbrunátněl při pohledu na Dannyho, jak se opírá o zeď a špinavou teniskou okopává kolečko lůžka. Nikdy Dannymu

neodpustil, že Oliho nechal opít se tak, až ho museli hospitalizovat, ale Oli nedá na svého nejlepšího kamaráda dopustit. Podle něj je manažer nočního klubu Danny čistý jako lilium.

„Sue?“ osloví mě zase Danny a kývne hlavou ke Keishe, která se na mě vlídně usmívá.

Podívám se po Brianovi. Nezasvěcenému pozorovateli by přišlo, že vypadá úplně normálně, ale mně je jasné, na co myslí. Přemítá, jestli Danny neměl něco společného s Charlottinou nehodou. Stačí mu vidět Dannyho v jedné místnosti s dcerou, a už se v něm probouzí ochranitel. Já proti Dannymu nic nemám. Je to sice ješitný sebestředný materialista a rozhodně bych ho Olimu za nejlepšího kamaráda nevybrala, ale není žádný hajzl, není nebezpečný. K Charlottě se odjakživa choval jako k malé sestřičce, což jí pěkně lezlo na nervy. Jenže v téhle situaci se navzdory svému podezření nemůžu obrátit proti Brianovi. Tady jde o to, co je nejlepší pro Charlottu, ne pro nás dva.

„Nejsem si jistá...“ Těkám pohledem mezi Brianem a Dannym. „Nevím, jestli...“

Brianova židle zavrže o linoleum. Vstává. „Potřebuju kafe.“ Šlehne po mně významným pohledem. „Tobě ho donesu taky, Sue. Zůstaň tady.“

Úsečně pokývne Dannymu na rozloučenou a odporoučí se. Překvapí mě to a na Dannym je úžas znát taky. Pár vteřin všichni mlčíme, jako bychom čekali, až někdo rozhodne, co se má dít dál.

„Pojď dál, jen pojď,“ mávnu konečně na Keishu. Zaváhá, pak dojde k Dannymu a zůstane u něj stát tak blízko, jak jen může, aniž by ho porazila. Milly dělá totéž Brianovi. Tiskne se mu k nohám, až má Brian co dělat, aby se udržel vzpří-

meně. Je to od ní projev oddanosti, a jak se tak dívám na Keishu, mám z ní stejný pocit.

Danny ji skoro nebere na vědomí. Nebýt toho, že ji objal kolem ramenou, zdálo by se, že o její přítomnosti neví. Co přišel, nespustil pohled z Charlotty.

„Jak jí je?“ zeptá se.

Pokrčím rameny. Odpověď na tuhle otázku mám dobře nacvičenou – vyjadřuje naději i realistický pohled na věc. „Nejhorší zranění se jí podle doktorů hojí dobře.“

„Tak proč...“ zamračí se Danny, „... proč se ještě neprobrala?“

„Nevědí.“ Stisknu Charlottě ruku. Je tak tichá a nehybná, že by člověk čekal, že bude mít ruku jako led, ale má ji stejně teplou jako já.

„Jak to? Copak tu nejsou od toho, aby –“

Ozve se hlasitý vzlyk a oba se podíváme po Keishe.

„Proboha,“ zhrozí se Danny při pohledu na slzy koulejší se po jejich tvářích. „Přestaň, no tak. Ztrapňuješ mě.“

Když slyším jeho tón, celá strnu. James byl zrovna takový, čelil slzám s ledovým chladem.

Keisha si zakryje tvář rukama, ale pláče se neubrání. Slzy jí stékají po bradě, kapou na růžový top a nechávají na něm mokré červenavé flíčky.

Natáhnu k ní ruku, ale stojí ode mě příliš daleko, takže na ni nedosáhnu. „Je ti něco?“

Zavrtí hlavou. Pravou rukou si otírá slzy, levou svírá lem Dannyho kožené bundy. Je jí tak osmnáct, možná dvacet, ale tohle je gesto pětiletého dítěte.

„Jenom je to...“ Spolkne vzlyk. „Je to hrozně smutný.“

Překvapí mě její přízvuk. Na Irku bych ji netipovala.

„Jo, smutný to je. Ale neztrácíme optimismus. Není důvod, proč by se neměla uzdravit.“

Keisha zaúpí, jako by jí pukalo srdce, a vyvlékne se Dan-nymu.

„Keish,“ okřikne ji a ve tváři mu zacuká sval. „Nech toho, Keish.“

„Ne.“ Ovine si paže kolem štíhlého pasu a couvá ke dveřím. „Ne.“

„Keisho?“ Vstanu a pomalu k ní mířím. V uklidňujícím gestu před sebe natáhnu ruku, jako bych se blížila k poplašenému hříběti. „Co se děje?“

Sjede pohledem k mojí ruce a vrtí hlavou.

„Je mi to líto.“ Couvne o další krok, pak ještě o další. Celá se třese. „Je mi to hrozně líto.“

„To nám všem.“ Snažím se zachovat klid, ale srdce mi divoce tluč. „Ale nemusíš se tak trápit. Charlotta se určitě –“

„To nemyslím. Hrozně mě mrzí, že –“

„Keish!“ vykřikne Danny tak hlasitě, že obě nadskočíme leknutím. „Uklidni se, sakra.“

„Ne.“ Odtrhne pohled od Charlotty a podívá se na něj. „Měla by to vědět.“

„Co?“ O čem to mluví? „Co bych měla vědět, Keisho? Pověz mi to.“

Upřeně se dívají s Dannym jeden na druhého. Danny zúží oči. Varuje ji, beze slov jí prikazuje, ať zmlkne.

„Keisho!“ Potřebuju, aby se podívala na mě. Potřebuju prolomit to kouzlo, kterým ji očaroval. „Keisho!“

„Sue? Proč křičíš?“ Ve dveřích se za Keishou objeví Brian, v každé ruce kouřící kelímek kafe.

Užasle na něj zírám. Jak dlouho už tu je?

„Já jsem to tušil,“ zamračí se na Dannyho. „Tušil jsem, že z tebe budou koukat trable, když tě nechám –“

Preruší ho Keishino tiché zaúpění. Vzápětí ho Keisha odstrčí ze dveří a vyběhne kolem něj z pokoje. Na studené linoleum vyšpláchne horká káva.

„Keish!“ Danny se za ní okamžitě vyřítí.

Střetnou se s Brianem ve dveřích a já se zděším, že jeden z nich dá tomu druhému pěstí, ale Brian ukročí stranou, aby Dannymu nepřekážel. Slyším odkudsi Keishin křik, dusot Dannyho tenisek po linoleu a pak se v pokoji zase rozhostí ticho.

V rohu vytrvale pípá monitor srdeční činnosti.

Brian se po mně podívá, ve tváři překvapení a zmatek. „Co to sakra mělo znamenat?“ Pronese to obviňujícím tónem a ustaraně se dívá na Charlottu. „Slyšel jsem tu holku bulet až k automatu na chodbě. Divím se, že sem nevlítla sestra. Nebo ostraha.“

Odloží kelímky na noční stolek a vezme Charlottu za druhou ruku. „Co tím myslela?“

„Kdo?“

„Ta Dannyho holka. Jak křičela, když se řítí po chodbě.“

„Já jsem ji pořádně neslyšela.“

Brian do mě zabodne pohled. „Křičela: ‚Holka jedna blbá, pitomá. Věřila mi, považovala mě za nejlepší kámošku a koukej, jak dopadla.‘“

Sobota 9. září 1990

Ve středu mi fakt volal James. Hrozně se mi omlouval, tvrdil, že ho v osobním životě potkalo pár šeredných nepříjemností, a ptal se, jestli mu dokážu odpustit, že mě ignoroval. Chtěla jsem na něj mít vztek, vmést mu, že si zasloužím lepší zacházení a že nemůže čekat odpuštění jen proto, že se konečně uráčil sáhnout po telefonu. Ale místo toho jsem řekla: „Kup mi pivo a popřemýšlím o tom.“ Prohlásil, že jsem „anděl“ a že jen někdo tak úžasný jako já může mít takové pochopení.

Když jsme se sešli u piva, pokoušela jsem se z něj vytáhnout něco víc o těch „nepříjemnostech v osobním životě“, které mu bránily zavolat mi, ale vyhnul se odpovědi a slíbil, že mi všechno poví, až spolu budeme chodit trochu déle. (Takže už spolu chodíme? No vida!)

Jak se asi dalo čekat, skončili jsme v posteli. Už zase.

Popíjeli jsme v hospodě U srdce a ruky v parku Clapham Common, a když se přiblížila zavírací hodina, navrhl jsem, že sjedeme metrem ke mně domů, protože mám pár flašek vína, které volají po vypití. James bez váhání souhlasil. Prohlašoval,

že už se nemůže dočkat, až uvidí můj byt a zjistí, co o mně moje věci vypovídají. Ale při kvapném přesunu od vstupních dveří k posteli zahlédl leda tak béžově vymalované stěny a bílý strop.

Když jsme pak leželi jeden druhému v náručí a poslouchali pořád dokola písničku „Monkey Gone to Heaven“ od Pixies (byli jsme příliš zlenivělí na to, abychom vstali a došli vyměnit CD), zeptala jsem se Jamese, kdy mě vezme k sobě domů. Přes tvář mu přelétl mrak. „Doufám, že nikdy,“ utrousil. Zeptala jsem se, co to má znamenat, ale jen pokrčil rameny a řekl, že si potřebuje odskočit na záchod. Když se vrátil, prohodil něco legračního, čím mě rozesmál, a tím to skončilo – změnil téma, aniž bych si toho pořádně všimla.

Ale až na tohle přijde řeč příště, už se tak snadno odbyt nechám...

5. kapitola

„Keisha Malleyová?“ Oli se natáhne přes stůl pro sušenku a zakousne se do ní. Je doma teprve deset minut, ale už spořádal skoro celý balíček polomáčených čokoládových koleček. „Taková hezká černoška? Jo, tu znám, chodí s Dannym.“

K incidentu s Dannym a Keishou v nemocnici došlo včera, ale pořád to ve mně hlodá. O čem to Keisha mluvila? *Věřila mi, považovala mě za nejlepší kámošku a koukej, jak dopadla.*

Rozebírali jsme to s Brianem celou cestu domů a ještě pozdě do večera, ale na nic jsme nepřišli. Musela jsem se ze všech sil ovládat a Brian musel neústupně položit ruku na telefon, aby mi zabránil zavolat uprostřed noci Olimu, vytáhnout z něj Dannyho číslo, okamžitě ho vytočit a domáhat se odpovědí.

„Zmínila se Charlotta někdy, že je Keisha její nejlepší kamarádka?“

„Keisha? Nejlepší kamarádka? To si děláš srandu, ne? Co Ella? Ty dvě jsou jak siamský dvojčata.“ Oli povytáhne obočí. „Anebo že by se pohádaly?“

Pokrčím rameny. „Já nevím. Charlotta se o žádné hádce s Ellou nezmínila, ale...“ Věta se vytratí do ztracena. Začínám mít dojem, že o dceřině životě hodně věcí nevím.

Oli se zašklebí. „Bylo by to dost divný, ne? Že budou nejlepší kámošky patnáctka a devatenáctka. Nebo je to u holek jinak?“

„Nevím,“ zase pokrčím rameny. „Ale proč by to Keisha říkala, kdyby to nebyla pravda?“

„Je to ženská. Ty jsou praštěný.“ Rozesměje se, pak se ztváří kající. „Promiň, Sue, ty jsi čestná výjimka.“

„Olivere Jamesi Jacksone,“ zahřímá ode dveří Brian, „ty už zase urážíš mámu?“

Probodne Oliho ocelovým pohledem, ale přitom mu cuká v koutcích, takže se ta jeho přísnost nedá brát vážně.

Syn bez váhání opáčí: „Chtěl jsem jeden den nechat odpočinout tebe, fotříku.“

„Tak prrr!“ Brian k němu dojde a zlehka ho pleskne po hlavě. „Nedovoluj si, ty drzouně.“

Následuje typická synovsko-otcovská slovní přestřelka a já se neubráním úsměvu. Popichují se, vyměňují si urážky, vtipkují a celou dobu se přitom kření. Hrozně ráda je při takovém vzájemném pošťuchování pozoruju, ale hluboko v odpudivém černém koutku duše ve mně hlodá žárlivost. Ti dva sdílejí vzájemnou blízkost, o které si s Charlottou můžu nechat leda tak zdát. Když se narodila, když jsem ji poprvé chovala v náručí, představovala jsem si růžovou budoucnost – jak spolu chodíme po obchodech a vybíráme boty, tlacháme při manikúře, rozplýváme se v kině nad hollywoodskými fešáky anebo prostě sedíme u kuchyňského stolu a povídáme si o všem možném. Jenže to tak úplně nevyšlo.

Do Charlottiných jedenácti jsem pro ni byla nejoblíbenějším člověkem na světě, ale pak se něco změnilo. Místo aby mi po příchodu ze školy dychtivě líčila, jak se celý den měla, začala se chovat odtažitě a trucovitě. Místo abychom se na gauči společně chechtaly u animovaných seriálů, zašila se v pokoji s mobilem a počítačem. Když jsem tam třeba jen nakoukla, abych jí nabídla čaj, mračila se na mě. Brian mě ujišťoval, že je to normální, že to prostě k dospívání patří. Připomínal mi, jak během Oliho puberty trpěl jejich vzájemný vztah, jenže pokud jsem se pamatovala, ty jejich hádky se týkaly takových věcí, jako kdy má Oli chodit spát a jaké má dostávat kapesné. Nepřipadalo mi, že by to mezi nimi bylo tak osobní jako mezi mnou a Charlottou.

Právě proto, že si se mnou přestala povídat, jsem jí koupila první deník. Říkala jsem si, že jí pomůže ventilovat všechny ty nové matoucí pocity, které zakouší – včetně odporu ke mně.

„Není to tak, Sue?“ Oli mi se smíchem zamává rukou před obličejem. „Haló, je tam někdo?“

„Cože?“ Těkám pohledem mezi ním a Brianem. „Na co se ptáš?“

„Ále nic, táta řekl vtip. Teda,“ povytáhne obočí, „on to považuje za vtip a já u tebe hledal zastání, protože...“ Nedořekne a rozesměje se, nejspíš mému nechápavému výrazu.

„Ptala se tě Sue na Keishu?“ změní Brian téma.

Oli přikývne; odpovědět nemůže, protože má plnou pusku poslední sušenky.

„Jo,“ odpovím za něj. „Zná ji, je to Dannyho holka, ale Charlotta se o ní nikdy nezmínila.“

„Hmmm.“ Brian sáhne po prázdném talíři a odnese ho